Eftergivelse ved Lov, og stadig har hævdet, at Kommunerne som dem, der bevilgede, ogsaa maatte være dem, der eftergav. Jeg antydede, at der maaske kunde findes en anden Maade at reise Spørgsmaalet paa, videre tror jeg ikke, jeg har udtalt mig, og han har altsaa ikke kunnet vente Andet af mig. Det ærede Medlem ventede ogsaa at finde Bestemmelser om Sygehjælp, som man i og for sig havde ønsket. Det tror jeg heller ikke, det ærede Medlem kunde have ventet, thi jeg har heller ikke her senere taget anden Stilling til Spørgsmaalet, og naar jeg altsaa har villet fastholde min tidligere Stilling i saa Henseende, har jeg i dette Lovforslag ikke kunnet komme til Andet. Naar det ærede Medlem for Frederiksborg Amts 4de Valgkreds (Holch) udtalte, at man i Motiverne havde angivet, at Sygehjælp er ganske som al anden Hjælp, saa er det ikke ganske rigtigt, man har kun sagt, at den lige saa vel som al anden Hjælp kan falde haardt, og det tror jeg er noget Andet. — Det første Kapitel, der væsentlig handler om Familieforholdet, har, hvad jeg kan udtrykke med et enkelt Ord, skærpet Pligten mellem Familiens Medlemmer. Det have nogle ærede Medlemmer været tilfredse med, ja det ærede Medlem for Odense Amts 4de Valgkreds (H. Jensen) har endogsaa villet tage Bedsteforældrene med. Jeg har kun taget Forældrene og Børnene, men han akcentuerede, at Pligten var til Stede endnu stærkere end i Lovforslaget. Forandringerne lere for Resten ikke saa overmaade store. Naar det ærede Medlem, jeg nævnte før, med Hensyn til § 1, de almindelige Bestemmelser, der ikke just vedrøre Familieforholdet, udtalte Ønsket om, at der skulde findes en Opregning af, hvem der skulde komme i Betragtning til Fattighjælp, en nærmere Specifikation, som man havde andet Steds i andre Lovgivninger, saa vil jeg svare det ærede Medlem, at en saadan ikke kan optages her af den ganske simple Grund, at det er Grundlovsbestemmelsen om Fattighjælp, der giver de Vedkommende Ret til at faae, hvad de behøve, til at faae det, der er fornødent, og derfor er Bestemmelsen affattet, om ikke ordlydende, saa dog ganske i Henhold til vedkommende Grundlovsbestemmelse. Jeg tror derfor, at det slet ikke vil være rigtigt at optage det i Loven. Man kan gjøre det i de kommunale Bestemmelser, naar man ønsker at specialisere Bestemmelserne administrativt, men i Loven hører en saadan Specialisering ikke hjemme. Forandringerne i det første Kapitel om Familieforholdene ere, som sagt, ikke overmaade store, men der er kommet noget Nyt til, og det ses navnlig i § 11. Jeg skal her tillade mig at bemærke, at der staar Hustruen først, for saa vidt hun ikke er endelig skilt fra sin Mand og har særegne Midler og Indtægter, men § 11 saavelsom de foregaaende Paragrafer forudsætter bestandig Fattigvæsenets Mellemkomst. Det siger jeg til det ærede Medlem for Præstø Amts 3die Valgkreds (Leth), og hvis det ærede Medlem havde havt lige saa nærværende § 13 som § 11, saa vilde han have set, at Forpligtelsen til at yde Hjælp for visse Paarørende kan ikke gjøres gjældende af de Vedkommende selv, men kun af det Fattigvæsen, som har maattet understøtte dem. § 11 kommer altsaa ikke til Anvendelse paa en saadan Maade, at Forældre eller Børn eller Ægtemænd kunne gaa hen til Hustruen og sige: Hjælp mig; § 11 kommer først til Anvendelse, naar det vedkommende Familiemedlem har maattet henvende sig til det offentlige Fattigvæsen om Hjælp. Det er da, at man siger, at det skal undersøges, om der ikke skulde være visse Familiemedlemmer, som have Evne, men mangle Villie til at hjælpe, og i bekræftende Fald frider Øvrigheden ind. Dette maa man fastholde, thi derved falder en Del af det ærede Medlems Tvivl bort (Leth: § 9!). Jeg skal komme til § 9, som jeg tror, at det ærede Medlem omtalte nærmere. Jeg ønsker først, siden jeg nævner Hustruen, at sige til det ærede Medlem for Svendborg Amts 2den Valgkreds (Hansen), som udtalte sig omfattende om dette Forhold: Mand og Hustru og Mand og Kvinde, og forlangte, at i alle Henseender skulde Mand og Kvinde stilles lige i denne Lov, at jeg tror, at det ærede Medlem har Uret i at stille en saadan Fordring. Vi maa her se hen til, hvorledes vor Lovgivning i Almindelighed stiller dette Forhold, og man vilde gjøre Kvinden stor Uret, hvis man her i alle Maader stillede lige Krav til hende som til Manden. Det ligger i, at Formuevordningen i Ægteskabet er, som den er hos os, og deri, at Erfaringen godtgjør, at Kvinden